

Prevezanika Chronika

No 36 (1999)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 36 (1999)

"Άκτιο", μια αμμουδιά, που χάθηκε

Ελευθερία Βρέκουση-Καλογερά

Copyright © 2022, Ελευθερία Βρέκουση-Καλογερά

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Βρέκουση-Καλογερά Ε. (1999). "Άκτιο", μια αμμουδιά, που χάθηκε. *Prevezanika Chronika*, (36), 135–136. Retrieved from <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/30138>

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΒΡΕΚΟΥΣΗ - ΚΑΛΟΓΕΡΑ

Φιλολόγος

“Άκτιο”, μια αμμουδιά, που χάθηκε.

(Απόσπασμα από τις υπό έκδοση περιγραφικές διηγήσεις της Ελευθερίας Βρεκούση - Καλογερά, Φιλολόγου.)

Το Άκτιο, ακρωτήριο της Ακαρνανικής ακτής, που χωρίζει το Ιόνιο Πέλαγος από τον Αμβρακικό κόλπο και απέχει μόλις 725 μέτρα από την Πρέβεζα, είναι γνωστό σ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο από την αρχαιότητα. Εκεί στις 2 Σεπτεμβρίου του 31 π.Χ. έγινε μία από τις μεγαλύτερες θαλάσσιες συγκρούσεις της αρχαίας ιστορίας. Σήμερα το Άκτιο είναι επίσης γνωστό σ' όλο τον κόσμο, γιατί οι “μεγάλοι” το έχουν συνδέσει με το Ν.Α.Τ.Ο. και τις βάσεις του.

Οι Πρεβεζάνοι, όμως, καθώς και άλλοι, Ηπειρώτες και μη, που είχαν την αγαθή τύχη να ζήσουν στην Πρέβεζα ή να παραθερίσουν κάποιο παλιό καλό καλοκαίρι της δεκαετίας του '60, γνωρίζουν το Άκτιο ως αμμουδιά, ως μία από τις πιο ωραίες “πλάζ” που γνώρισαν.

Η βενζινάκατος, η “βενζίνα”, με τον μπριόζο Αριστείδη, τον επωνομαζόμενο “Μαντέλο”, μας οδηγούσε, με μιάμιση δραχμή αρχικά και λίγο περισσότερο αργότερα, στην πλάζ του Ακτίου, όπου κολυμπούσαμε και παίζαμε και διασκεδάσαμε και ερωτευόμαστε και ονειρευόμαστε.

Πολύ όμορφη η διαδρομή και εξίσου όμορφη η αμμουδιά του Ακτίου. Η θάλασσα καθαρή, η άμμος ψιλή και πεντακάθαρη και πιο πίσω ένα όμορφο καφενείο, χωμένο σε μια συστάδα δέντρων, σ' έκανε να νιώθεις ότι βρίσκεσαι σε μια όαση ασυνήθιστη μοναδική· κι αυτό, γιατί γύρω σου δεν ήταν έρημος κι απέναντί σου λαϊκή - κλασική ζωγραφιά, η Πρέβεζα.

Έτσι ένα μπάνιο στο Άκτιο ήταν πραγματική ψυχαγωγία απaráμιλλη.

Ενίστε το καφενείο λειपुरγούσε και βράδυ με ορχήστρα, που τη συνέθετε ένα θαυμάσιο πρεβεζάνικο τρίο και τα τραγούδια “*ταξίδεψα σε ξένα μέρη, Μεσόγειο κι Ατλαντικό, αρώματα σκορπάει τ' αγέρι, σαν μπαίνω στον Αμβρακικό*», όπως και το “*κάθε πρεβεζάνα κάνει διάνια, αξίζει πολλά*” αντιλαλούσαν στη Λασκάρα και

χάιδευαν, μέσα στις γλυκειές καλοκαιριάτικες νυχτιές, τα κύματα του Αμβρακικού και του Ιονίου και έκαναν να πάλλονται και οι χορδές της ψυχής μας. Κι όταν έφτανε η ώρα του χορού η πίστα του καφενεείου γέμιζε από νεαρά ζευγάρια, που κινούνταν στους ευρωπαϊκούς ρυθμούς του ταγκό, του βάλς, του μάμπο, του τσα-τσα, της σάμπας και των πιο μοντέρνων του τουίστ, χούλα-χουπ κ.ά. Μερικοί τολμηροί, κάποιες νύχτες με φεγγάρι, έρριχναν και καμιά βουτιά στη θάλασσα, λίγο πιο πέρα από το καφενείο, με κίνδυνο να πατήσουν και κανένα αχινό.

Τώρα τι έχει απομείνει απ' όλα αυτά!!! Καθώς περνούμε με το πορθμείο βλέπουμε τους γέρικους ευκαλύπτους, πλαισιωμένους από ποικιλία σκαφών, που στέκονται κορδωμένα, και πιο πέρα νεαρά πεύκα, ακριβώς στην αμμουδιά, να κάνουν ηλιοθεραπεία, έχοντας στα πόδια τους μια θάλασσα, που η αύρα της δεν έχει ίχνος από το άρωμα, που χάθηκε με τη δεκαετία του '70.

Βέβαια η Πρέβεζα διαθέτει παραλίες κι αμμουδιές, διαθέτει τις υπέροχες “πλαζ” του Ιονίου και τις ακρογιαλιές του Αμβρακικού και οι Πρεβεζάνοι και οι παραθεριστές διαθέτουν μεταφορικό μέσο, για να τις φτάσουν· δε διαθέτει, όμως, η Πρέβεζα το “Ακτιο” και την ποιητική διαδρομή με τη “βενζίνα”. Αυτά τα θυσίασε στο βωμό της προόδου.